

TÜRJEI ZOLTÁN

Legfeljebb reggelig

*Bent alszol,
melléd bújnék.
Pubán beosonhatnék,
mint egy róka a baromfiudvarba
és kerülve a reccsenéseket
belophatnám magam a paplanod alá.*

*De legfeljebb reggelig maradnék
észrevétlen, aztán
úgy bánnál el velem,
mint egy rajtakapott merénylővel.*

*Inkább hozok egy kispárnát
és lekuporodom a küszöbre.*

Kifordult kagylóbéjak

*Kifordult kagylóbéjak fehérlenek a parton,
belep bennünket a bágyadt eső.
Kavicson megrepedt délután,
lassan kivirágzik a holnap,
mögöttünk felszínre gomolyog a halál.
Lehet-e ennél szebb napunk?
Számunkra most nincs más,
csak a villódzó pikkelyek,
a padokon hangtalan alvó hajléktalanok.
Egyre jobban hasonlítunk egymásra.
Ritka szavaink lustán lánggra kapnak,
mint a lassan végighúzott gyufa.
Áttetszőek vagyunk.
Kéz a kézben sétálunk.*

Kivezényeltem a Holdat

*Kivezényeltem a Holdat
a szobám faláról az égre.
Pulzáló fénycsíkot húzott maga után,
ahogy egybeolvadt a szomszéd tévéjének
kékjével.*

*Válaki elaludt.
Hallottam a koppanást.*

